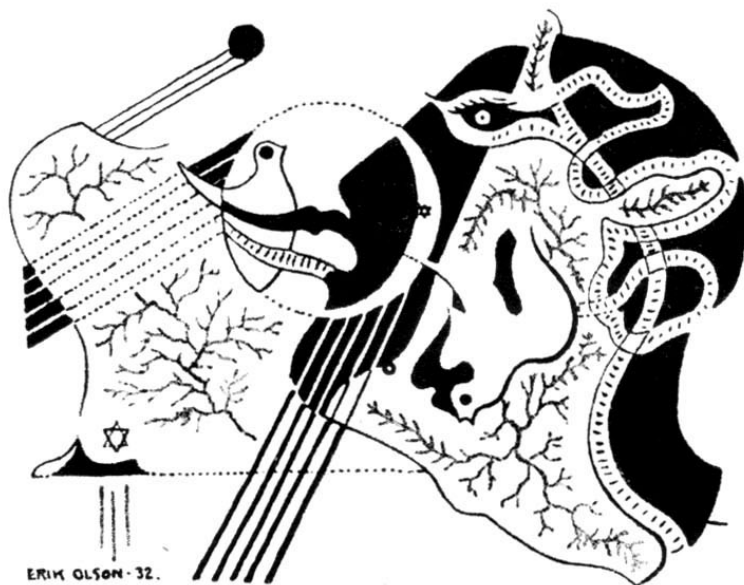

GUNNAR EKELOF

FEM
DIKTER

Expansion

mitt jag inandas himlen i anemisk svindel
i arktisk nakenhet med lungorna som vingar
min hjärna exploderar och artärerna brister
och fåglarna drunknar i luften som jag dricker.
låt blodet spruta ut och färga molnen röda
tills molnen börjar sjunga i rymdernas tystnad
till i en avlägsen detonation av färger
solen förlorar medvetandet
och gula trumpetstötter blänker
mot kopparhorisonten

Sömn och tomhet jämna andedrag

natten faller sakta utan vingar
fåglarna slocknar i luften
vingarna faller till marken
tystnaden öppnar vinden och vingarna tystnar
stenarna sluter sig
blommorna slocknar sakta
vinden tystnar i natten och stenarna slutar

(då drömmen glasklar öppnade ditt öga
såg du hur blommorna
lutade sig mot stenarna)

Vardagsrum — Universum

blommorna sover i fönstret och lampan stirrar ljus
och fönstret stirrar tanklöst ut i mörkret utanför
tavlorna visar själlöst sitt anförtrodda innehåll
och flugorna står stilla på väggarna och tänker

blommorna lutar sig mot natten och lampan spinner ljus
i hörnet spinner katten yllegarn att sova med
på spisen snarkar kaffepannan då och då med välbehag
och barnena leker tyst med ord på golvet

det vita dukade bordet väntar på någon
vars steg aldrig kommer uppför trappan

ett tåg som genomborrar tystnaden i fjärran
avslöjar inte tingenas hemlighet
men ödet räknar klockans slag med decimaler

Från morgon till kväll

den nyfödda modern vankade av och an mellan trädet och snöflingan
i köket låg fadern på knä och sjöng: "det är svårt att bjuda utan öron
medan lyckan kommer lyckan går"
känd melodi på pilsnerflaskor rättor i skafferiet pengar till hyran
ostkanten tuggar dregel söndagsklockan tickar vardagstid och på
trasmattan vid sängen trampar
slitna skor varandra på fårna
huvudsaken är att aldrig vara född eller dö snart pilsner och helvete
nu är ostkanten slut och missnöjet
fräter hål i skosulorna medan
lyckan kommer och går
trötta steg på väg från krog eller missionshus
trötta steg på väg från krog eller missionshus

Apoteos

ge mig gift att dö eller drömmar att leva
askesen skall sluta snart i månens portar som solen redan välsignat

och fastän oförmälda med verkligheten skall den dödes drömmar sluta beklaga sitt öde.
fader åt din himmel återlämnar jag mitt öga som en blå droppe i havet
den svarta världen böjer sig inte mera för palmer och palmsång
men tusenåriga vindar kammar trädens utslagna hår
källor släcker den osynliga vandrarens först
fyra väderstreck står tomma omkring båren
och änglarnas musslin förvandlas
genom ett trollslag
till intet